

De kinderen zijn weer op school! Wat doet het goed om de kinderen na een jaar weer terug te zien. Ze zijn gegroeid, in de lengte maar ook in hun doen en laten. Zo mooi om te zien.

Het betekent voor ons als stichting ook dat we eindelijk ons plan kunnen uitvoeren om meer contact tussen de sponsors en de sponsorkinderen te creëren. Tijdens de lockdown hebben we daar al een plan voor gemaakt. Zo willen we de sponsorkinderen twee keer per jaar een briefje laten schrijven aan hun sponsors. Nu kunnen we daar mee aan de slag!

Mijn collega Dorothy en ik zoeken vier sponsorkinderen bij elkaar. We geven hen het blad dat ik gemaakt heb. Ze moeten er de datum opschrijven, hun naam, klas en favoriete vak. En dan kunnen de oudere kinderen een briefje schrijven, terwijl de jongere kinderen een tekening maken.

Een brief schrijven, hoe doe je dat? Ik vermoed dat deze kinderen dat nog nooit hebben gedaan. In dit land, waar men post nauwelijks kent. Zelf heb ik een postbus, in de buurt van de school. Zo kan ik post en pakketjes uit Nederland ontvangen. De meeste mensen hebben geen postbus. En brievenbussen bij huis, dat kennen we al helemaal niet.

En nu ook nog een brief schrijven aan iemand die ver weg is, die je nog nooit hebt ontmoet. Wat zeg je dan? Dat is niet makkelijk. Daar komt nog eens bij dat kinderen hier weinig creativiteit leren. Daar heb ik al vaker over geschreven. Je eigen idee hebben, dat wordt hier niet gestimuleerd.

Daar zitten ze dan... Ze weten niet wat ze kunnen schrijven. We besluiten te helpen, en komen met ideeën. Uiteraard helpen we ook hoe je dat in goed Engels schrijft. Samen gebaren we de zinnen, en vragen we of ze dat een goede zin vinden. Zo komt er toch een klein briefje tot stand, van twee of drie zinnen. Straks krijgen ze antwoord van de Nederlandse sponsor. Dan wordt het waarschijnlijk makkelijker om iets te antwoorden. Dit is slechts het begin.

En de jongere kinderen? Die tekenen er vrolijk op los. Hun tijd komt nog wel.

Mijn naam is Famke (Nakimuli) Wildeman, 40 jaar, en tolk Nederlandse Gebarentaal. Sinds de zomer van 2016 woon ik in Uganda. Ik werk daar als vrijwilliger op een dovenschool, Uganda School for the Deaf in Ntinda, in de hoofdstad Kampala. Ik geef les en ik zoek sponsors voor dove kinderen uit armere gezinnen. Ook onderhoud ik contacten met de tolken Gebarentaal.

© Doof.nl